

“**FORDI JEG BARE HAR DET SÅDAN**” (af Caroline Cecilie Malling)

Bitte:

Jeg var på date i går. Egentlig ville jeg bare gå alene på restaurant - jeg er typen der godt kan gå alene på restaurant, jeg er ENORMT selvsikker – og faktisk havde jeg bare lyst til at være alene på denne her restaurant, men typisk mig så kommer denne her mand hen til mig og spørger om han må sidde ved mit bord, og så siger jeg først nej, men så spørger han igen på den der måde you know, og så siger jeg så ja, og så sætter han sig ned, og så er han bare helt vildt flink, og så ved jeg ikke hvad der sker, men så får vi bare denne her vilde øjenkontakt, og så taler vi bare om alt muligt. Jeg fortæller ham bare ALT muligt om hvem jeg er og hvad kan lide og hvad jeg ikke kan lide, og han fortæller mig ALT muligt om lidt det samme, og så finder vi bare ud af, at vi totalt kan lide de samme ting! Altså jeg elsker pizza og hundehvalpe og rene håndklæder, og det gør han også! Og jeg hader bare regnvejr og regninger og regning og regntøj, fordi det får én til at svede, faktisk hader jeg stort set alt der starter med regn, OG DET GØR HAN OGSÅ! Og det er bare helt vildt alt det her vi sidder og siger til hinanden, og så glemmer vi bare at bestille mad, fordi vi bare sidder der og taler om ALT muligt og har denne her VILDE øjenkontakt, og vi glemmer at blinke så VILD er den. Og han siger sådan nogle ting som, som, som; ”din næse er helt imponerende bygget” og ”jeg kunne bade i dine øjenlåg” og ”dit hår er ligesom italiensk spaghetti – glat og glinsende gult” og jeg bliver bare sådan helt vildt YOU KNOW, fordi vi bare sidder der som om vi har kendt hinanden i en uge eller mere. Og så sidder vi bare sådan i 5 timer, og det føles kun som fire, og så lige da jeg tror vi ikke har mere at sige til hinanden, så falder han ned af stolen og lægger sig og holder om mine fødder og kysser dem, og så FRIER han til mig! Så jeg skal GIFTES! Jeg skal være SOMMERBRUD! Vi holder Hawaii-tema-bryllup til juni! I er selvfølgelig inviteret, men vi skal lige se hvor mange stole vi har tilsammen, for der er nok ikke plads til alle, men som udgangspunkt er I inviteret, men jeg sender lige en mail ud på et tidspunkt.

Manifest 2083 (af Lollike / Højgaard)

Okay Anders Breivik, hvorfor? Jeg er også vokset op i et problematisk hjem. Mere eller mindre alene med min mor. Jeg lavede også graffiti, Anders Breivik da jeg var yngre. Det var da ikke noget min far var glad for. Jeg elsker også at spille computer. De samme spil som dig: World Of Warcraft og Call Of Duty. Jeg synes også det er latterligt, når folk vil finde årsagen til dine handlinger i computerspil. Eller alle ved, at spiller man længe nok, bliver computerspillets virkelighed jo hængende i kroppen. Selvfølgelig kan man manipulere sig selv på den måde. Jeg er også forfængelig. Møg forfængelig. Jeg elsker at træne. Se mig selv i spejlet. Se mig selv som stærk kraftfuld mand. Det er en væsentlig del af mit selvbillede. Jeg kender også dit overlegne smil, Anders Breivik. Og ikke mindst usikkerheden, der ligger under. Jeg lider også af en form for storhedsvanvid, og er præget af drømme om mig, der træder ud af mængden. Mig der endelig viser verden mit potentiale. For jeg drømmer også om at blive berømt og beundret. Men ikke bare fancy-berømt, men beundret, fordi jeg har udrettet noget.

Jeg lever også med ridderforestillinger, og voldsfantasier, Anders Breivik. Både da jeg var 7, 9 og 13, men også da jeg var 25 og i går i biografen. Jeg slås med sværd, skyder, redder nogen, et land, mit folk. Det er barnligt, men jeg længes også efter en historie, en større fortælling, en mening. En utopi. Et andet samfund, der bygger på værdier, jeg kan tro på. Gud er død, nå! Og kommunismen, nå. Og nazismen, ja okay fint nok. Men også jeg oplever det, som pisse klaustrofobisk, hvis denne samfundsform skal være den bedste af alle samfundsformer. Jeg hader, at alt hvad der er absolut, alt hvad der har en værdi, som henviser til noget større, fantastisk og utroligt, mystisk, guddommeligt udenfor mig – alt det har vi ophævet, pakket ind i plastik. Sådan er det, er det ikke? Vi laver film om det, vi spiller computer, vi reklamerer for det, men selve den store handling, sagen, det der er værd at kæmpe for, ofre sig for, er ophørt med at eksistere. Jeg får lyst til at råbe folk op: Det-kan-ikke-blive-ved. For det kan ikke blive ved, vel Anders Breivik? Og vi kan snakke om, at det er sådan, bla, bla, bla, bla, bla, og vi skriver bøger om det, bla, bla, bla, og laver film og teaterforestillinger om det bla, bla, og kunstværker der udstiller det. Haa. Men evnen til at etablere forbindelse til den heroiske handling, den har vi mistet. Ikke også Anders Breivik? Og så kan man ligge om natten og drømme, at man bliver berømt, og får anerkendelse, at man bliver nogen. Noget. Men man forbliver ingen. Og det drømmer man om at gøre noget ved. Vise dem. Og man tænker, at indenfor de givne spilleregler, de demokratiske, er det ikke muligt. Og man ved at det vil koste liv, men et oprør uden blod – vis mig det. Du kunne dræbe. Kan jeg? En? Ti? 77?

Personkreds 3 (af Lars Norén)

Den Schizofrene:

Det er jo heller ikke gratis at leve. Lad os nu se. Jeg må nok gå derhen nu. Det har jeg sagt til Agnete. Hun er rar.. Hun har givet mig penge så jeg kunne blive klippet hos en indvandrer på Nørrebro, som klipper billigere for pensionister og folk som ikke det går fremad for. Men jeg kan vente med at blive klippet. Der gives det der er vigtigere. Nej, hvor er det morsomt. Her står vi og snakker. Jeg plejer ikke at snakke så meget som jeg gør nu. Jeg ved ikke hvad det skyldes. Visse dage snakker jeg selvfølgelig ganske meget, men for det meste snakker jeg overhovedet ikke. Det er som om jeg samler sådan noget man ikke snakker med nogen om sammen i mig, og så på et tidspunkt må det ud på en eller anden måde, og så kan jeg snakke om hvad som helst. Ja selvfølgelig. Jeg tilhører socialgruppe 5 og derfor skal jeg bevilliges beskyttet bolig, eftersom jeg har et lille handicap og opfylder paragraf 115 i Lov om Almennyttige Boliger og støtte efter socialministeriets paragraf 71-76 i serviceloven, og kun guderne ved hvornår det bliver til noget, men... nej for tiden bor jeg hjemme hos mine gamle forældre, de er gamle, de er blevet lidt senile, men ind i mellem går jeg jo lidt ud for at få nogen indtryk. Så jeg kan få nogen nye udtryk. Men der findes jo ikke engang boliger til at få fat i, som man kan give til virkelige mennesker, som har arbejde, og et velordnet liv, og som rejser på ferie og sådan og som har lidt fremdrift ... så man kan nok ikke finde noget til mig som er lidt tilbagestående, men jeg behøver ingenting, for jeg er som jeg er, og det går fint .. Hvis man tænker lidt over det .. Men jeg kan måske få lov at bo hos socialministeren .. måske er Pernille Rosenkrantz' Theils børn flyttet hjemmefra og de har nok flere værelser de ikke bruger, hvor de bor, sikkert med havudsigt i Dragør. Jeg er dygtig til computer. Måske har Pernille Rosenkrantz' Theil også en søn der er flyttet hjemmefra. Jeg kan blive hendes søn, som er flyttet hjemmefra. Jeg kan blive hendes søn og vi kunne vinterbade ... Men for tiden sker der ikke så meget så nu må man vel lægge en ny kurs igen.

Kunsten at være ok (af Nanna Cecilie Bang)

Mathias:

Mig

Jamen mig? Jeg er ikke helt sikker på hvem jeg er. Men hvis jeg skulle komme med 3 bud ville det nok være noget med alene

Og noget med udadreagerende. Jeg er nok sådan en der godt kunne finde

På at sige jeg var uddannet som cand(t).do.Anything eller cand.øldrikker eller slutte sætninger der virker lidt sørgelige med dk Sådan – aleneaftenigen.dk

Jeg tror jeg er forholdsvist almindelig

Både ulykkelig og sådan med computer i stedet for TV og en espressomaskine i stedet for en forsikring.

Og undskyld alt det her behøver vi ikke snakke om Men hvis det alligevel handler om mig

Bare lige nu

Så vil jeg gerne sige at Jeg nogle dage tror at jeg er så alene at jeg skal dø

Men det er tit

efter jeg har set mennesker eller Friends

Så jeg ved ikke om det gælder Og

At alt jeg vil er at være 14 Bortset fra at det vil jeg virkelig ikke

Jeg er nok bare sådan en hvor angsten bliver ved med at være min endestation lidt li' som det der fængsel som Egon Olsen bli'r ved med at ende tilbage i og hvor resten af mig er Benny og Kjeld -Der li'som står og vifter med flag uden for fængslet hver gang Og tænker

Denne her gang slipper han slash mig fri

Og nogle gange gi'r angsten slash fængslet ligesom slip så alle når at lægge virkelig gode planer

Indtil Egon slash mig ta'r den forkerte røde taske og li'som vender tilbage i mit tilfælde stærkere end før - Og jeg ta'r mig lige et break her:

Fordi jeg tænker det måske også er vigtigt at sige at jeg

Forresten tror lidt på Gud for tiden

Og det er kun fordi det

nogle gange føles mest trygt at tænke på

at der måske er nogen ud over mine forældre der har ansvar for at jeg er her

Jeg er nok sådan en der tit be'r om ting selvom det burde være en selvfølge
“Er det okay jeg ta'r et glas vand?” “Må jeg godt låne dit toilet?”
“Vil det forstyrre dig hvis jeg trækker vejret sådan lidt dybere”

Jeg er nok sådan en der bryder grædende sammen hvis jeg falder på gaden Så hvis du
ser en der pludselig ligger og snapper efter vejret i grøntafdelingen
Så er det nok bare mig

Sweet bird of youth (af Tennessee Williams)

Chance:

Jeg er født I den her by her. Jeg vejede næsten 6 kg da jeg kom ud af min mor. De sagde de aldrig havde hørt en kvinde skrike så højt som min mor gjorde da jeg blev født. Det er da en meget god start. Ellers var jeg et meget sundt og normalt barn, bare med det her særlige stof i blodet, en trang til at være anderledes.

De fleste af mine jævnaldrende, de bor her stadig, fine stillinger, blevet gift, børn, penge. Jeg har ikke noget af alt det der. Det eneste jeg har er..

Jeg stræbte efter – noget bedre. Ja – og fik det! Jeg foretog mig ting de fæhoveder end ikke kunne drømme om. For helvede mens de sad og svedte på universiteterne, så var det mig der stod og sang i koret på scenen, i det største show i hovedstaden.

Samtidig dyrkede jeg mit andet hverv, eller kald, eller kald det hvad i vil. Måske det jeg i virkeligheden egner mig bedst til. Sex. Halvgamle damer jeg gav illusionen af ungdom. Ensomme piger? Forståelse, venlig interesse. En absolut overbevisende opvisning i ømhed og hengivenhed. De triste og fortabte – lethed og opmuntring. De excentriske? Tolerance eller de excentriciteter de tørstede efter. Men hver gang det så ud til at jeg kunne få noget ud af det, en chance, der kunne tilfredsstillende min egen trang til at blive til noget, løfte mig op til deres niveau, så kom længslen altid efter min egen pige. Som bare tvang mig hjem til hende. Og for fanden mand, når jeg kom hjem på de besøg, byen kogte. Der er han!

Så kom det med krigen. Jeg var lige ved at blive smidt i hæren, men så meldte jeg mig til marinen. De har pænere uniformer.

Jeg var omkring 23 og jeg vidste at den ungdom ikke ville vare ret længe. Jeg risikerede ikke at slippe ud før jeg var omkring de 30. Hvem ville så huske hvem jeg var? I et liv som mit kan man ikke stoppe op, for hvis man stopper op, så ligger man der og livet går videre og lader en ligge.

En morgen da jeg kørte fingrene gennem håret fulgte der 10-12 hår med. Jeg gjorde det en gang til. Flere hår. Det var stadig tykt nok, men hvad med om 5 år eller bare 3 år eller når krigen engang var slut? Den tanke skræmte mig. Jeg begyndte at få urolige drømme, mareridt, koldsved om natten. Hjertebanken. Der var et crazy blik i min øjne. Jeg fik efterhånden den ide at jeg ikke ville overleve krigen.

Jeg fik et nervesammenbrud, blev fritaget for tjeneste, fik lægeattest, blev hjemsendt til civil tjeneste. Og da var det jeg opdagede forandringen i byen og de mennesker der boede der. Der var ingen overskrifter i bladene, kun en lille notits på siden 5 der fortalte at jeg var blevet hjemsendt fra marinen på sygeorlov.

Og da var det at min pige kom til at betyde mere for mig end noget andet.

Der er to slags mennesker her i verden. Og det er ikke om man er rig eller fattig, god eller ond, pæn eller grim eller whatever.. Den største forskel er om man mærker eller

har mærket ægte kærlighed eller om man bare har hørt om det med misundelse, bitter misundelse. Der er dem som spiller rollerne og så er der dem der kigger på.

Hamlet (monolog af William Shakespeare)

At være eller ikke, det er sagen
Er det et mere ædelt sind der tåler
Den vilde skæbnes pileskud og stenkast,
En den der går i kamp med sorgens hav
Og ender dem i strid? - At dø, at sove,-
Kun det, -at tro at vi med søvnen ender
Den hjertekval, de tusind lidelser
Som kødet fik i arv, - det er en slutning
Vi inderligt må ønske. -Dø -at sove, -
At sove! -Muligt drømme! - Det er knuden
For hvilke drømme dødens søvn kan bringe,
når vi har smøget støvets lænker af os,-
der for os til at tøve: det er dette
som gør elendighedens liv så langt.

Macbeth (monolog af William Shakespeare)

Lady Macbeth:

Hæs er den ravn, hvis skrig forkynder Duncans
dødviede indtog under murens tinder.

Så kom da nu, I ånder, I som lurere
på menneskenes tanker! Borttag i mig
mit køn og opfyld mig til bredfuldt mål
fra top til tå med vildest grusomhed!

Gør blodet tykt og tilstæng hver en vej
og adgang for samvittighedens røst,
så selv naturens anger ikke skal

hjem søge mig og røkke ved mit forsæt!
Kom her til mine bryster og sug al galde
af deres mælk. I villige mordånder,
hvor end i svæver i usynligt væsen
og lure på naturens onde drift!